

عنوان مقاله:

مبانی فقهی مسئولیت مدنی پزشک

محل انتشار:

اولین کنفرانس ملی ارتقای سلامت و چالش های حقوقی و پزشکی فراروی آن (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 5

نویسنده:

جعفر ارجمندانش - استادیار، فقه و حقوق، واحد بناب، دانشگاه آزاد اسلامی، بناب، ایران

خلاصه مقاله:

به جهت ذات و طبیعت علم پزشکی، تقصیر پزشک و عدم توفیق او در درمان تضرر بیماران محتمل است. لزوم جبران ضرر و حمایت از بیماران و نیز امنیت شغلی پزشکان، بررسی مبانی فقهی مسئولیت مدنی پزشک را ضروری می نماید. فقهای امامیه اجماعاً پزشک را در موارد، عدم حذاقت علمی و عملی، و تقصیر او و اقدامات درمانی او بدون اذن بیمار (بجز حالت اضطرار)، مصداق اتلاف و تعدی و تفریط محسوب کرده و ضامن می دانند. برخی از فقها با استناد به اذن بیمار و اذن شرع و قاعده احسان، پزشک حاذق ماذن غیر مقصر را ضامن نمی دانند. ولی مشهور فقهای امامیه، جز در اخذ براءت از بیمار و اضطرار، مستند به قواعد اتلاف، لاضرر، غرور و برخی روایات، اعتقاد به ضمان مطلق پزشک دارند. در بحث تقصیر پزشک، چون اثبات آن مشکل است، از میان دیدگاه های دوگانه امامیه، ضمان مطلق پزشک (بجز حالت اضطرار و اخذ براءت)، در کنار جبران ضرر از بیت المال در موارد احسان و اضطرار و بیمه مسئولیت مدنی، می تواند موجب رعایت حقوق بیمار و پزشک گردد. این مقاله به روش تحلیلی توصیفی نگارش شده است.

کلمات کلیدی:

مسئولیت مدنی، پزشک، تقصیر، اذن، براءت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1688789>

